

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 1071: Bắt Buộc Phải Không Hết Thấy Các Tướng, Dứt Sạch Tình Thức, Mới Đủ Tư Cách Luận Bàn Đến Tánh Tướng Nhất Như

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 094)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Bắt buộc phải không hết thấy các tướng, dứt sạch tình thức, mới đủ tư cách luận bàn đến Tánh Tướng Nhất Như. Nếu như vẫn còn phân biệt chấp trước vi tế, thì đó chính là nghiệp thức, sao có thể nói quán tướng tức là quán tánh được cơ chứ?】

Thế Tôn giảng bộ kinh này, quả thực là điều chẳng hề dễ dàng. Bởi vì trong số thính chúng, đặc biệt là ở vào thời đại Mạt pháp ngày nay, những người hiểu sai ý nghĩa, bóp méo ý nghĩa, hầu như thường xuyên có thể nhìn thấy. Để phòng ngừa việc chúng ta giải sai ý nghĩa, cho nên Phật đã uyển chuyển, khéo léo, căn cứ chỉ dạy; chúng ta ở trong kinh văn, khắp nơi đều có thể đọc thấy được điều này.

Cảnh giới của Phật và Đại Bồ Tát là bắt buộc phải đoạn tận vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, sau đó mới có thể nói rằng “chư pháp nhất như”, hết thấy các pháp đều là Phật pháp; đó cũng chính là nói, ngay trên tướng mà thấy được chân tánh. Chúng ta nghe những lời này trong kinh Bát Nhã nhiều rồi, điều đáng sợ nhất là chúng ta cũng học đòi theo [mà nói rằng] “kiến tướng tức là kiến tánh”, tự cho rằng mình đã kiến tánh rồi, thế là hồng bát! Điều này đã tự bịt kín cánh cửa khai ngộ của chính mình, trong đời này chắc chắn sẽ không thể nào khai ngộ được nữa. Vì sao vậy? Tự cho là mình đã khai ngộ rồi, tự cho là mình đã khế nhập vào cảnh giới của Như Lai, nhưng có ngờ đâu bản thân vẫn y nguyên là phàm phu. Kẻ phàm phu mà lại ngộ nhận mình là Thánh nhân, điều này gọi là “lấy phàm làm Thánh”, tội lỗi sẽ rất nặng. Cho nên, vô số những lời giáo huấn ở phần sau này của Phật đều hết sức phòng ngừa [điều đó], chỉ e sợ chúng ta hiểu sai.

Trong kinh đem những đạo lý này nói được rất rõ ràng, sự thật chân tướng cũng đều nói ra hết cả, nhưng vì sao chúng ta vẫn không thể khai ngộ? Vẫn không thể chứng nhập? Chương ngại của chúng ta chính là nằm ở “tình thức”. Tình là phiền não, thất tình ngũ dục, tình chính là phiền não; thức chính là phân biệt, chính là “sở tri chương”. Chúng ta đã bị hai món chương ngại này che lấp mất rồi. Hai chương ngại này chưa trừ sạch, thì tánh và tướng sẽ không phải là “nhất như”, tánh không phải là tướng, tướng không phải là tánh. Vì sao vậy? Bởi vì chúng ta có chấp trước. Hễ có chấp trước, thì tánh và tướng chắc chắn không phải là nhất như. Nếu quý vị cho rằng tánh và tướng là nhất như, thì lỗi lầm ở trong đó quá lớn rồi, điều này không thể không biết rõ để mà phòng ngừa. Vì sao vậy? Nếu nghiêm trọng, đó chính là cái gọi là “ác thủ không” (chấp trước sai lệch vào cái Không), “bác vô nhân quả” (phủ nhận hoàn toàn luật nhân quả), tội nghiệp tạo ra sẽ rất nặng nề.

Cho nên trong phần tiểu chú có nói: *“Nếu như vẫn còn phân biệt chấp trước vi tế”*. Sự phân biệt chấp trước vi tế được nói ở đây, thành thật mà nói thì vẫn là thô tướng, thế nhưng đối với phàm phu chúng ta mà nói, thì nó quả thực là tương đối vi tế. “Kiến tư phiền não”, điều này chỉ cho việc kiến tư phiền não của quý vị chưa đoạn; nói cách khác, quý vị vẫn là phàm phu trong lục đạo. Nếu như kiến tư phiền não đã đoạn rồi, vị ấy có năng lực xuất tam giới, có năng lực vĩnh viễn thoát khỏi lục đạo luân hồi, khoảng cách đối với “Phật tri Phật kiến” đã gần lại rồi. Vị ấy có thể nói là “tánh tướng nhất như” hay chưa? Vẫn chưa được! Ngay cả khi chúng ta nói đến người có năng lực đoạn được kiến tư phiền não, chứng quả A-la-hán, quả Bích-chi Phật, [hoặc là] Quyền giáo Bồ Tát, thì vẫn không được! Các Ngài vẫn chưa đạt đến “tánh tướng nhất như”. Những vị đó vẫn còn tình thức, đương nhiên là vi tế hơn chúng ta rất nhiều. Đây chính là “phân biệt chấp trước vi tế” được nói ở chỗ này, trong Phật pháp cũng gọi là “giới ngoại vô minh” (vô minh ngoài tam giới); tam giới chính là lục đạo, vô minh ở ngoài lục đạo thì rất vi tế, cái này cũng phải đoạn trừ cho sạch.

Trong Đại thừa Viên giáo chúng ta thường giảng, trần sa phiền não đã đoạn sạch, vô minh phiền não cũng đã phá được một phẩm rồi, ít nhất là phải phá được một phẩm, thì mới có thể nói là “tánh tướng nhất như”, “kiến tướng tức là kiến tánh”, thực sự là không sanh phiền não. Sự việc này thành thực mà nói, chúng ta ở trong cảnh giới có thể tự khám nghiệm một chút, thử nghiệm xem chúng ta đã đạt đến cảnh giới này hay chưa? Đạt đến cảnh giới “nhất như”. Cảnh giới nhất như chính là cảnh giới của Bồ tát Sơ trụ thuộc Viên giáo, cảnh

giới của Pháp thân Đại sĩ, tâm của các Ngài hoàn toàn bình đẳng, vọng niệm quả thật không hề sanh khởi.

Trong cuộc sống thường ngày, tùy tiện lấy ra một pháp nào đó cũng đều có thể dùng để thử nghiệm xem mình đã đạt đến cảnh giới này chưa. Mùa hè nóng bức, như ở Singapore này mùa hè rất nóng, quý vị mặc áo bông có được không? Nếu như mặc áo bông mà cũng không đổ mồ hôi, thì xem chừng có một chút đạo vị của “nhất như” rồi đó, lạnh nóng nhất như. Đến những vùng phương Bắc băng tuyết ngập trời, cũng có thể mặc một chiếc áo thun ngắn tay, không thấy lạnh! Vạn pháp nhất như, lạnh nóng nhất như. Quý vị làm được không? Điều này có thể thử nghiệm, hề thử nghiệm một cái là biết ngay. Nếu thực sự nhập vào cảnh giới nhất như, thì tốt - xấu nhất như, không còn phân biệt chấp trước nữa; thơm – thối nhất như, một món rau thật tươi mới ăn vào rất ngon miệng, nhưng để qua vài ngày đã ôi thiu mục nát rồi, ăn vào có còn thấy say sưa ngon miệng nữa hay không? Chắc chắn sẽ không bị bệnh, đây mới thực sự đạt đến nhất như.

Nếu như không có được công phu này, thì bản thân phải biết rằng, điều trong kinh giảng là cảnh giới của Phật Bồ Tát, không phải là cảnh giới của chúng ta. Chúng ta vẫn cứ phải thành thật, thật thà giữ gìn quy củ, theo thứ tự mà tiến bước. Phật dạy quý vị đoạn ác thì quý vị hãy đoạn ác, dạy quý vị tu thiện thì quý vị hãy tu thiện, không thể nói là “thiện ác nhất như”, vì quý vị chưa có công phu này. Công phu đạt đến mức đó rồi thì không sai, nhưng quý vị chưa đạt đến công phu đó. Điều này có nghĩa là chúng ta vẫn còn ý thức, vẫn còn phân biệt chấp trước, lục căn đối với cảnh giới vẫn còn có cái thích, có cái ghét, như vậy là không được, đây vẫn là phàm phu.

Chư vị phải nhớ kỹ, Pháp thân Đại sĩ tuyệt đối không có hiện tượng này, tâm của các Ngài là thanh tịnh, là bình đẳng, các Ngài đã nhập vào cảnh giới nhất như. Chúng ta vẫn còn phân biệt chấp trước, cái phân biệt chấp trước vi tế này, ngay cả hàng A-la-hán, Bích-chi Phật, Quyền giáo Bồ Tát cũng vẫn còn, các Ngài đều chưa đạt đến cảnh giới nhất như. Cho nên đây là “nhìn tướng thì vẫn là tướng”, tuyệt đối không thể từ trong tướng mà nhìn thấy được chân tánh. Ngày nay chúng ta trên mặt lý thuyết thì có một chút khái niệm lơ mờ như thế, nhưng trên thực tế thì chúng ta hoàn toàn không nhìn thấy được.